

СЛІД ВІЙНИ

А що зі мною сталось, мамо?.. Ти куди?
Чому так важко дихати мені сьогодні?
Дивись, он ручки вже мої стають холодні...
Скажи, рідненька, що зі мною? Дай води...
Хто вдарив боляче? Чиї ось ці сліди?..
Чиї вуста до крові є такі голодні?

Ця тиша навкруги лякає знов чомусь...
Ти вкотре плачеш, мамо! Татко із тобою.
І щось болить ось там... Зігрій мене собою.
Невже до смерті заважаю я комусь?!
Так хочеться хвилиночку іще якусь
Подихать краплею повітря золотою!

Невже немає більше місця тут мені?
Угору подивись! Там ясне сяйво!.. Бачиш?
І знаю, мамо, ти мене за все пробачиш.
А я прийду до тебе потім уві сні,
Поцілувати очі, що тепер сумні...
Сліз не ховаючи, тихесенько заплачеш.

Скажи, а в небі ми зустрінемося ще?
Не знаєш що сказати, серденько тріпоче.
Колись чекатиму на вас, мої хороші!
Там сліз не буде, матінко... Я вірю в це!
Стає все холодніше під оцим плащем...
Стає не страшно замерзати серед ночі.

Галина Гаврилюк, 1 лютого 2024
www.galynagavryliuk.com

